

A KORMÁNYPROGRAM VITÁJÁNAK FOLYTATÁSA – 1990. MÁJUS 23.

KÖVÉR LÁSZLÓ, DR. (FIDESZ) Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Nem azért térek vissza Dénes János felszólalására, s nem azért térek vissza most e felszólalásra, mert ennyi idő eltelte után is sebeinket kívánjuk nyalogatni, hanem azért, mert egyrészt én kívártam, amíg sorra kerülök, másrészt pedig azért, mert az idézett felszólalás a magyar demokrácia jövőjét tekintve elvi jellegű kérdéseket érint, s talán nem érdektelen a felszólalás kapcsán ezekre rámutatni.

Egyébiránt egyetértek Dénes János képviselőtársunkkal, amikor Orbán Viktor felszólalásával kapcsolatban a rosszemlékű MDP korszakát idézte fel, legalábbis annyiban, hogy akkoriban terjedt el az a szokás, amely elvárta az ellenvélemények elhallgatását, becsomagolását vagy netán egyetértő véleményként való tálalását. Persze akkor ez más konzekvenciákkal is járhatott az ellenvéleményt előterjesztő számára, remélem azonban, hogy nekünk hosszú távon sem kell ilyenfajta következményektől tartanunk.

Egy demokratikus parlamentben – véleményem szerint – tűrni illik, illetve illenék az ellenzék bármennyire is kendőzetlen véleményének előadását is, esetleg érdemben vitatni, de semmiképpen nem sommásan bélyegezni, minősítgetni. Különösen tanácsos lenne ez itt és most az MDF részéről, hogy megkönnyítse azon tagjainak erőfeszítését, akik igyekeznek meggyőzni a kételkedőket – s itt jegyzem meg, hogy mi "fineszes" képviselők még nem tartozunk ezen képviselők sorába –, hogy az MDF valóban demokratikus, európai párt.

Nem egyszerű ez – azt gondolom – a Dénes Jánoséhoz hasonló felszólalások mellett, vagy például olyan megnyilvánulások mellett, ami Németh Zsolt felszólalása közben történt, a magát nemzeti, keresztény koalíciónak nevező pártok türelmetlen tapssal szakították félbe Németh Zsoltot, fojtották bele a költői kérdést, amelyet én itt helyette megismétlek: Mi lesz a nemzettel, mi lesz a kereszténységgel?

Nem merem másként értékelni ezt a gesztusukat, mint úgy, hogy nem tartották érdemesnek a felszólalót arra, hogy ezeket a kérdéseket szóba hozza, és nem merem akként értékelni, hogy egyáltalán érdektelennek tartották a kérdés felvetését. Mindazonáltal szeretném, ha e gesztusuk nem azt jelentené, hogy kizárólag magukat tekintik kompetensnek nemzetről és vallásról megnyilatkozni ebben a házban.

Ha már itt tartunk, egy zárójeles megjegyzést tennem kell, szemben Soós Károly Attila képviselőtársunkkal, én nem tartom teljesen indokolatlannak István József képviselőtársunknak a Bibliát és a vita tárgyát képező fogalmazvány összevető hasonlatát, feltéve persze, hogy tisztelt képviselőtársunk az Apokalipszis jeleire gondolt, amikor ezt a hasonlatot megtette. *(Derültség és taps.)*

Tájékoztatnunk kell továbbá Dénes János képviselőtársunkat arról, hogy a demokratikus parlamentekben az a szokás, hogy a kormánypárt programot, nem pedig a program irányelveit terjeszti a Parlament elé, ezt a kormánypárti képviselőknek védeni illik, vagy illenék, az ellenzéknek pedig az a dolga, azzal használ magának, a kormányzópártoknak s az országnak is a legtöbbet – amennyiben képességeitől telik –, az előterjesztett kormányprogramot miszlikbe aprítsa.

Még ha e szokások néhány pártnak és képviselőnek idegenek is ma még, engedjék meg azért nekünk, hogy megoldozzuk az adófizetők pénzéért.

Végezetül pedig annyit mondanék arra a megjegyzésre Dénes Jánosnak, hogy Orbán Viktor kijelentése és beszéde magát Orbán Viktort minősíti, természetesen igaza van, én is így gondolom. Én azonban más következtetést vonok le ebből, mégpedig azt a következtetést, hogy Orbán Viktor úgy viselkedett, ahogy az ellenzéki párt frakcióvezetőjéhez illik, s a tegnapi nap folyamán egyedül ő viselkedett így. (*Taps.*)